

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ Η ΩΜΟΡΦΗ ΖΑΦΑΡΑΝΑ

Μιά φορά κι' έναν καιρό ζούσε ένας πάμπλουτος έμπορος, πού είχε τρεις κόρες. Καί ή τρεις ήσαν ώμορφες και καλές, μά ή μικρότερη δέν είχε τό ταίρι της στην ώμορφιά.

Τή μεγάλη την πάντρεψε με τό Διάδοχο της Γαλλίας και τή δεύτερη με τό Διάδοχο της Πορτογαλίας. Μονάχα ή μικρή Ζαφαράνα έμεινε ανύπαντρη και ζούσε κοντά στον πατέρα της.

Σέ λίγο καιρό όμως ο πατέρας της έφυγε σε ταξίδι κ' ή Ζαφαράνα έμεινε μόνη με τους υπηρέτες.

Μιά μέρα ή Ζαφαράνα μπήκε στ' άμάξι της και πήγε περίπατο. Όταν προχωρήσανε στην έξοχή, είπε του άμαξά:

— Έγώ θα κατέβω για να περπατήσω λίγο και σεις να σταθίτε και να με περιμένετε έδω.

Τό άμάξι στάθηκε και ή Ζαφαράνα κατέβηκε κάτω.

Καθώς όμως περπάτησε λιγάκι κι' έφθασε σ' ένα μικρό ύψωμα, ένα μεγάλο μαύρο σύννεφο κατέβηκε απ' τον ουρανό και την πήρε ψηλά μαζί του...

Ο άμαξάς περίμενε, περίμενε, ως πού στο τέλος, θλέποντας πώς δέν ξαναγύριζε ή κυρά του, ξεκίνησε κι' αυτός και εκεί δέν ήταν ή Ζαφαράνα. Κι' πήγε στο ύψωματάκι. Μά ούτ' έπειδή άρχισε να νυχτώνη, δέν μπορούσε να κάνη τίποτε άλλο, παρά να γυρίση πίσω στο άρχοντικό.

Μόλις έφθασε εκεί, είπε στους υπηρέτες πώς ή Ζαφαράνα χάθηκε στον περίπατο. Τότε εκείνοι άρχισαν τις φωνές και τά κλάματα και θγήκαν βλοί έξω να ψάξουν μήπως την βρουνε πουθενά. Μά του κάκου... Η Ζαφαράνα είχε χαθή...

... ..
Ήρθε ο καιρός πού γύρισε ο έμπορος απ' τό ταξίδι, και σαν έμαθε πώς ή Ζαφαράνα χάθηκε, κόντεψε να πεθάνη απ' τή λύπη του.

Ας έρθουμε όμως τώρα στη Ζαφαράνα, πού τή σήκωσε τό σύννεφο και την πήγε σ' ένα ωραίο και μαγικό παλάτι. Εκεί ζούσε ένας πολύ γέρος άνθρωπος, τον όποιο ή Ζαφαράνα έπρεπε να υπηρετή.

Ήταν όμως τόσο πρόθυμη και καλή μαζί του, πού ο γέ-

ρος την είχε σαν παιδί του.

Μιά μέρα τής είπε:

— Ξέρεις, Ζαφαράνα, ή μεγάλη σου αδελφή γέννησε ένα ωραίο άγοράκι.

— Αχ! έκανε τότε ή Ζαφαράνα. Αφήστε με να πάω να την δω.

— Όχι, είπε ο γέρος. Αν πās στην αδελφή σου, δέν θα θελήσης να ξαναγυρίσης...

Η Ζαφαράνα όμως τον παρακάλεσε τόσο πολύ και τον βεβαίωσε ότι θα ξαναγυρίση, ώστε ο γέρος την άφησε να φύγη. Πρώτα όμως την πήγε σε μία σάλα πού ήσαν μόνο τρεις πολυθρόνες. Μιά από χρυσάφι, μία από άσημι κ' ή άλλη από μολύβι.

— Κύτταξε! τής είπε. Σ' ά-

φήνω να πās, μά μόλις άκούσης τή φωνή μου, πρέπει άμέσως να γυρίσης πίσω και να ρθής κατευθείαν έδω σ' αυτή τή σάλα. Αν με ιδής να κάθωμαι στην χρυσή πολυθρόνα, τότε θα είνε καλό για σένα. Αν με ιδής να κάθωμαι στην άσημνια, τότε δέν είνε ούτε καλό, ούτε κακό. Αν όμως κάθωμαι στη μολυβένια, τότε άλλοίμονό σου!

Έφυγε λοιπόν ή Ζαφαράνα και πήγε στην αδελφή της, πού χάρηκε πολύ μόλις την είδε. Όσο όμως κι' αν τή ρώτησε πού ήταν τόσο καιρό, δέν έμαθε τίποτε, γιατί ή Ζαφαράνα δέν ξεχνούσε την υπόσχεσί της, και τό κρατούσε πάντα μυστικό.

Ξαφνικά, εκεί πού κουβέντιαζε με την αδελφή της, άκουσε τή φωνή του γέρου να τή προσκαλή.

Αμέσως, χωρίς να χασομερήση καθόλου, άγκάλιασε την αδελφή της, κατέβηκε γρήγορα τή σκάλα και γύρισε πίσω στο παλάτι της.

Μόλις μπήκε μέσα στη σάλα, είδε τον γέρο να κάθεται στη χρυσή πολυθρόνα...

— Δόξα σοι ο Θεός, είπε, αυτό είνε καλό σημάδι...

Έτσι πέρασαν ακόμα μερικές βδομάδες, όταν μία μέρα λείει πάλι ο γέρος της Ζαφαράνας:

— Έχω πάλι να σου πω ένα καλό νέο: Η δεύτερη αδελφή σου γέννησε ένα κοριτσάκι.

— Αχ! είπε ή Ζαφαράνα! Σε παρακαλώ, άφησέ με να παω να την ιδω...

Και πάλι ο γέρος στην αρχή δίστασε, μά ύστερα την άφησε.

Η Ζαφαράνα πήγε στην αδελφή της κι' εκεί πού κουβέντιαζε μαζί της, άκουσε πάλι τή φωνή του γέρου να την φωνάζη.

Αυτή τή φορά όμως, ή Ζαφαράνα δέν έφυγε άμέσως, μά εξακολούθησε να κουβεντιάση. Η φωνή του γέρου άκούστηκε και δεύτερη φορά. Τότε ή Ζαφαράνα πεταχτηκε τρομαγμένη, άποχαιρέτησε την αδελφή της, και γύρισε πίσω στο παλάτι.

Όταν όμως μπήκε στη σάλα, είδε τον γέρο να κάθεται στην άσημνια πολυθρόνα...

— Μπα, σκέφτηκε... Λι δέν είνε για καλό δέν είνε όμως και για κακό...

Πέρασαν ακόμα μερικές ήμέρες και ένα πρωί ο γέρος λείει άπότομα στη Ζαφαράνα:

— Ξέρεις, ο πατέρας σου πέθανε...

Η Ζαφαράνα χλώμιασε και άρχισε να κλαίη με λυγμούς και να παρακαλή τό γέρο να την άφήση να ιδη τον πατέρα της, να τον φιλήση για τελευταία φορά...

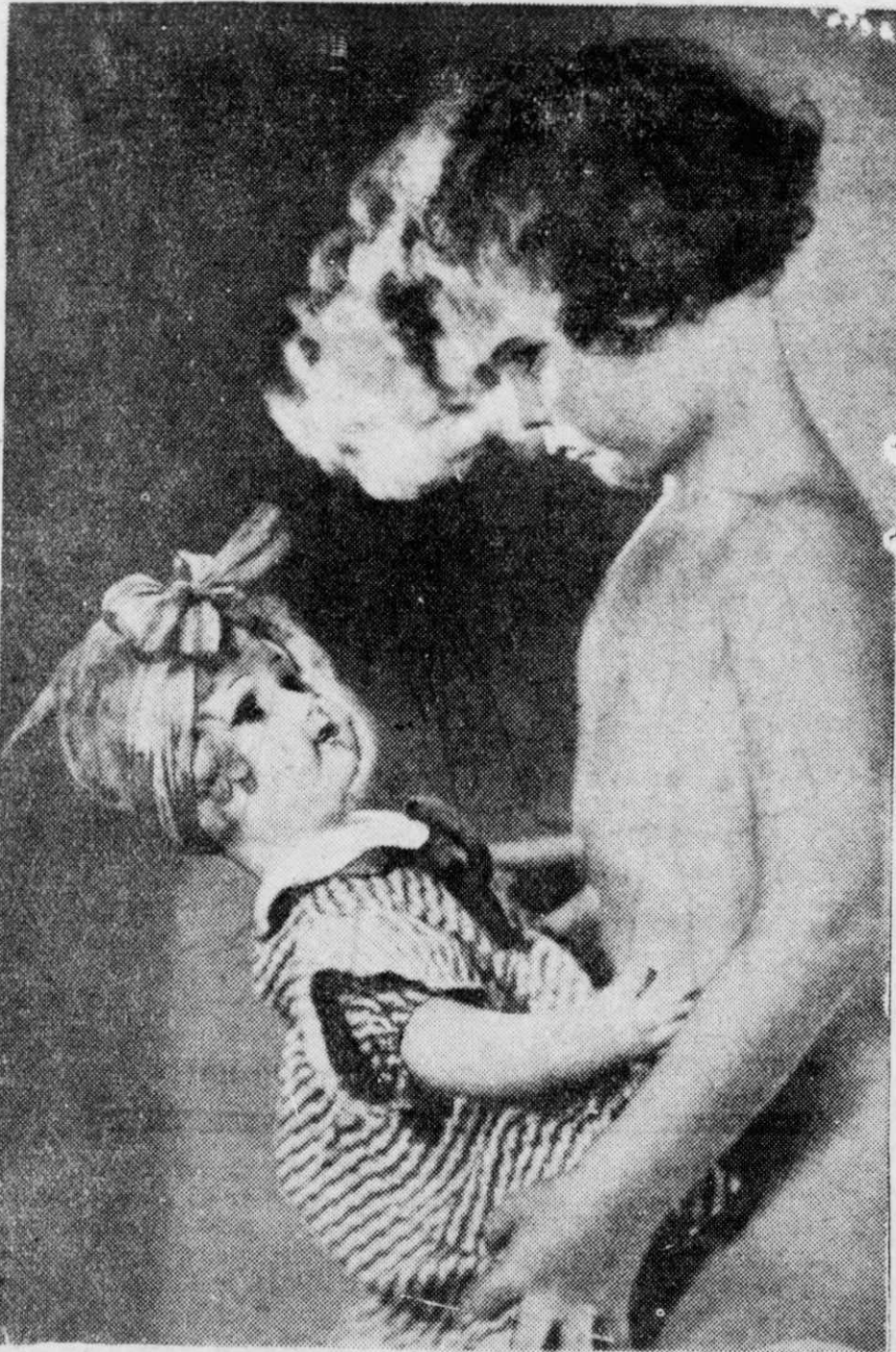
Ο γέρος όμως αυτή τή φορά ήταν άνένδοτος και δέν έννοούσε να την άφήση να φύγη με κανένα τρόπο.

— Όχι, τής είπε. Δέν θα πās, γιατί αν θελήσης να φύγης, αυτό θα είνε ή δυστυχία σου!...

Η Ζαφαράνα όμως έπεσε να νατιστή στα πόδια του και τον παρακαλούσε τόσο, πού ο γέρος στο τέλος δέχτηκε να την άφήση.

Όταν έφθασε στο σπίτι της και μπήκε μες στη σάλα, είδε τον πατέρα της μέσα σε μία κάσσα και γύρω του ήσαν μαζεμένοι οι συγγενείς, οι φίλοι, και κλαίγανε.

Η Ζαφαράνα έπεσε τότε επάνω στο νεκρό και πνίγηκε μέσα στους λυγμούς της.

Η μικρούλα με την κούκλα

Τη στιγμή εκείνη άκούστηκε από ψηλά ή φωνή του γέρου να την φωνάζει. Η Ζαφαράνα όμως έκανε πώς δεν ακούει. Ο γέρος την ξαναφώναξε και δεύτερη φορά, μα ούτε και τότε έπιάκουσε ή Ζαφαράνα. Και μόνο όταν άκούστηκε για τρίτη φορά ή φωνή του γέρου, ή Ζαφαράνα πετάχτηκε απ' τή θέσι της και γύρισε τρέχοντας στο παλάτι.

Έκει, μόλις μπήκε στη σάλα, είδε τον γέρο να κάθεται στη μολυβένια πολυθρόνα και να την κυττάζει πολύ θυμωμένα...

Τό θράδυ κάθησαν να φάνε, μα ό γέρος δεν έβγαζε μιλιά απ' τό στόμα του κι' εξακολουθούσε να την κυττάζει πάντα άγριεμένος.

Σέ λίγο πέσανε να κοιμηθούνε, μα την ώρα που σήμαιναν μεσάνυχτα, ό γέρος φώναξε:

— Ζαφαράνα, σήκω και άνοιξε τό παράθυρο να ίδης τί καιρός είναι;

Η Ζαφαράνα κύτταξε έξω και είδε ότι είχε άρχισει να βρέχει.

— Καλά, τής είπε ό γέρος, όταν του τό είπε. Πέσε τώρα να κοιμηθής.

Σέ λίγη ώρα την ξαναφώναξε πάλι να κυττάζει τον καιρό απ' τό παράθυρο.

Η Ζαφαράνα σηκώθηκε πάλι και ξανακύτταξε.

Η βροχή έπεφτε τώρα ραγδαία και άστραφτε και θρόνταγε δυνατά... Χαλούσε ό κόσμος...

— Πω! Πω! φώναξε τότε ή κοπέλλα στο γέρο. "Έξω γίνεται χαλασμός... Ποτέ μου δεν είδα τέτοια βροχή..."

— "Α! ωραία! τής είπε τότε ό γέρος... Ντύσου γρήγορα και φύγε απ' τό σπίτι μου... Θέλω να φύγης τώρα μ' αυτό τον κατακλυσμό!..."

Η Ζαφαράνα άρχισε να κλαίη, μα ό γέρος δεν έπαιρνε από παρακάλια. Τής έδωσε ένα

μπογαλάκι ρούχα, τής έβαλε στο χέρι και τρεις γουρουνότριχες και τής είπε:

— Φύλαξέ τες αυτές, γιατί μπορεί να σου χρειασθούν!

Τότε ή Ζαφαράνα θγήκε έξω μες τή βροχή και τή σκοτεινιά... Η βροχή ήταν τόσο δυνατή, ώστε ή δυστυχισμένη κοπέλλα πήγε κάτω από μιά πόρτα και στάθηκε εκεί όλο τό θράδυ. Τό πρωί ή πόρτα έπαψε.

Η Ζαφαράνα βρήκε στο δρόμο ένα νέο βοσκό, με τον οποίο άλλαξε τά ρούχα της κι' έτσι έγινε τέλειος άντρας.

Αφού ευχαρίστησε τό βοσκό, τράβηξε τό δρόμο της. Περπάτησε κάμποσες ώρες και έφθασε σε μιά μεγάλη πολιτεία.

Έκει πήγε κατευθείαν στο παλάτι του βασιληά και άρχισε να κόβη βόλτες έξω από την πόρτα.

— Δεν μου λές, λεβεντόπαιδο, τί θέλεις εδώ, τή ρώτησε ό άρχιαμαξάς του παλατιού σαν την είδε.

— Είμαι ξένος, είπε ή Ζαφαράνα και θα ήθελα να θρω μιά δουλειά να βγάλω τό ψωμί μου...

— Και ό,τι χρειαζόμουνά έναν ύπηρέτη, είπε ό άρχιαμαξάς. Θέλεις να την πάρης εσύ αυτή τή θέσι;

Η Ζαφαράνα δέχτηκε μ' ευχαρίστησι τήν προσφορά του άμαξά κι' έγινε ύπηρέτης στους σταύλους του παλατιού και ξύστριζε και τάιζε τά άλογα.

Ο βασιληάς είχε μιά κόρη πολύ ιδιότροπη που ήθελε να τής κάνουν ό,τι τής περνούσε απ' τό μυαλό.

Μόλις είδε λοιπόν τον νέο ύπηρέτη, τής άρεσε τόσο πολύ, που χωρίς να χάση καιρό του είπε:

— Άκουσε! Μου άρέσεις τόσο πολύ, που θέλω να σε πάρω άντρα μου... Γι' αυτό θα παρακαλέσω τον πατέρα μου να μās άφήση να παντρευτούμε, και δεν θα μου χαλάση τό χατήρι...

— Αχ! βασιλοπούλα μου! φώναξε ή Ζαφαράνα. Μη τό κάνης αυτό! Έσένα σου αξίζει να πάρης ένα βασιλόπουλο, και όχι έμένα, ένα φτωχό ύπηρέτη...

Η βασιλοπούλα όμως δεν άλλαξε γνώμη και επέμενε. Στο τέλος πειά, σαν είδε ότι ή Ζαφαράνα δεν δεχότανε τήν πρότασί της, έγινε κατακόκκινη απ' τό θυμό της και πήγε κατευθείαν άγριεμένη στον πατέρα της.

— Πατέρα! του είπε με όργή. Ο νέος μας ύπηρέτης, θέλησε να μου κάνη κακό και θέλω να πεθάνη.

Ο βασιληάς τότε, που δεν χαλούσε ποτέ τό χατήρι τής κόρης του, διέταξε να δέσουν τή φτωχή Ζαφαράνα με άλυσίδες και σε δυό ώρες να την κρεμάσουν!

Τήν ώρα όμως που την πήγαιναν στην κρεμάλα, θυμήθηκε τις τρεις γουρουνότριχες που τής είχε δώσει ό γέρος, τις έβγα-

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

— Έμαθα πώς παντρεύσαι και μάλιστα πώς δεν παίρνεις τήν Ζαννέτ, που αγαπούσες τόσα χρόνια τώρα.

— Αυτό είναι αλήθεια, φίλε μου. Έμαθα πώς ή Ζαννέτ ξεοδεύει πάνω από διακόσιες χιλιάδες δραχμές τό χρόνο σε τουαλέττες. Αυτό μ' έκανε ν' αποφασίσω να παντρευτώ... τή ράφτρα της.

* * *

Δύο κύριοι, άγνωστοι ό ένας στον άλλο, μπαίνουν στο αυτοκίνητο του Καζίνο κι' άρχίζουν τήν κουβέντα:

— Ωστε πάτε στο Καζίνο;

— Έτσι φαίνεται.

— Και, χωρίς άλλο, θα παίξετε λιγάκι.

— Παίζω όλη τή νύχτα, κύριε, αυτό είναι τό επάγγελμά μου.

— Ωστε τό πήρατε επάγγελμα; Και δεν χάνετε ποτέ;

— Μα γιατί να χάσω;

— Τότε θα με ύποχρεώσετε να μου εξηγήσετε και μένα τό σύστημά σας.

— Ευχαρίστως: παίζω... βιολι...

* * *

Κάποτε ένας Ίρλανδός έσπασε τά τζάμια ενός καταστήματος στην όδό Βικτωρίας στο Λονδίνο και τόβαλε στα πόδια.

Ο ιδιοκτήτης όμως τον κυνήγησε και τον έπιασε.

— Έ, κύριε, μούσπασες τά τζάμια, του είπε.

Και ό Ίρλανδός ψυχραιμότατα άπάντησε:

— Βέβαια! Και δεν βλέπεις που τρέχω να φέρω χρήματα να τά... πληρώσω;

* * *

Η κυρία. — Ξυπνάς ενωρίς;

Η νέα ύπηρέτρια. — Μάλιστα, κυρία' τόσο πρωί μάλιστα, ώστε προλαβαίνω ν' άνάψω φωτιά, να έτοιμάσω τό πρόγευμα και να στρώσω τά κρεβάτια προτού άκόμη σηκωθής κανείς!...

* * *

Θεία γεροντοκόρη. — Γιατί ήλθες στην πρωτεύουσα;

Ο άνεψιός. — Ηλθα για να ιδω τ' άρχαία και τ' άξιοπερίεργα τής πρωτεύουσής κι' έθεώρησα καλόν να έπισκεφθώ πρώτα... έσάς.

* * *

— Πώς είναι ή ζωή των παντρεμένων; ρώτησε κάποιος ένα νεόνυμφο.

— Έτσι κι' έτσι. Τήν πρώτη

έβδομάδα μιλούσα εγώ κι' άκουγε ή γυναίκα μου, τήν δεύτερη έβδομάδα μιλούσε αυτή, κι' άκουγα εγώ, και τώρα μιλάμε κ' οι δυό κι' άκουνε οι γειτόνοι.

* * *

Πέτρος. — Λυπούμαι πολύ που ή κόττα μου έσκάλισε τον κήπο σου.

Παύλος. — Δεν θαρρέσαι! Έξ άλλου ό σκύλος μου έφαγε τήν κόττα σου.

Πέτρος. — Έν τάξει!... Και τ' αυτοκίνητό μου έκοψε πρό όλίγου τό σκύλο σου...

* * *

λε απ' τήν τσέπη της και τις παρεκάλεσε να την σώσουν...

Τότε άμέσως φάνηκε από μακριά ένα μεγάλο σύννεφο από σκόνη και σε λίγο, κατέβηκε απ' αυτό ένα ωραίο βασιλόπουλο μ' όλη τή συνοδεία του.

Τό βασιλόπουλο αυτό δεν ήταν άλλο απ' τό γέρο εκείνο που είχε κρατήσει τόσον καιρό τήν κοπέλλα εκείνη στο παλάτι του.

— Γιατί θέλετε να κρεμάσετε αυτόν τον νέο; ρώτησε μόλις έφτασε.

Του είπαν τότε ότι είχε προσβάλει τήν κόρη του βασιληά...

Τότε τό βασιλόπουλο παρακάλεσε ν' αναβάλουν λίγο τήν εκτέλεσι και να γυρισουν μιά στιγμή στο παλάτι.

Έκει πήρε ιδιαιτέρως τή Ζαφαράνα, τήν εκκείσε σε μιά κάμαρα και τής έβγαλε τ' άντρικά της φορέματα και τής φόρεσε τά δικά της, τά γυναικεία.

Τότε όλοι, σαν κατάλαβαν πώς ήταν κοπέλλα, τήν δικαιολόγησαν και ή βασιλοπούλα, πρώτη, είπε στον πατέρα της να τής χαρίση τή ζωή...

Υστερα απ' αυτά τό βασιλόπουλο πήρε τή Ζαφαράνα μέσα στο σύννεφο και τήν ξαναπήγε στην πατρίδα του και τήν παντρεύτηκε... τήν έκανε βασίλισσα... Και ζήσανε αυτοί καλά κι' έμεις καλύτερα...